

som ikke har det Mindste med Sogneraadene at gjøre, kan jeg ikke skjønne, at det ærede Medlem fra Stege har Ret til at bygge sin Misbilligelse alene paa Hensynet til Sogneraadene. Det ærede Medlem siger, at det gaar ud over Sogneraadens Kasse. For det Første gaar det nu ikke ud over Sogneraadens, men over Sognebeboernes Kasse. Men dernæst er det, der her er Tale om, det Spørgsmaal, hvor vidt Ministeren har Kompetence til at foretage en Udskrivning af Sogneraadets Kasse. Det er Spørgsmaalet. Det, vi beskride, er, at Kirkeministeren har Ret til at foretage en saadan Udskrivning. Det ærede Medlem fra Stege har ikke Ret, naar han mener, at der ikke udtales en Dom i dette Forslag. Det er her udtalt en bestemt Mening om det omhandlede Forhold; det er bestemt udtalt, at, hvad Ministeren har tiltroet sig Kompetence til, anerkjende vi ikke, at han forfatningsmæssig er befjælet til at gjøre. Det, tror jeg, er en bestemt og klar Dom om Forholdet. Det ærede Medlem fra Stege mente, at hans Forslag var mere praktisk; han vilde holde sig til det Praktiske. Ja, jeg vil sige til det ærede Medlem, at den Praxis, han faar ud af den Opfordring, han stiller til Kirkeministeren, og den Misbilligelse, han udtaler lige over for ham, tror jeg, ligner meget mere en Theori end Praxis. Jeg tror, at det praktiske Resultat, som det ærede Medlem vil kunne faae af den Redaktion, som han havde valgt i Modsetning til vor, vilde blive nogenlunde ens med det praktiske Resultat, vi kunne faae ud af vor. Det er netop Grunden til, at Stillerne af dette Forslag have været saa afholdende, som det ærede Medlem siger, at vi have været. Vi have ikke villet give Ministeren nogen Anledning til at afflaa en Opfordring. Vi have ikke villet give Ministeren nogen som helst Anledning til, naar vi udtale en Misbilligelse, at sige til os: Om I billige eller misbillige, hvad jeg har gjort, er mig ganske ligegyldigt. Dette have vi ikke troet var et Udbytte, som kunde siges at være praktisk eller overhovedet ønskeligt og Noget, som man burde stræbe efter. Naar det ærede Medlem for Stege ikke kan finde sig i denne Afholdenhed, har han jo fuldstændig frie Hænder til at komme med Indbringingsforslag. Han har havt den frieste Afgang til at gjøre det, og jeg tror, at han endnu kan komme dertil. Naar han vil anstrenge sig, tror jeg, at han kan faae Sagen standset og Forslaget omredigeret saaledes, at selv den mest graadige Misbilligelse overfor Ministeren vil kunne faae Plads deri. For os har det været tilstrækkeligt, at vi efter den Anledning, som er givet ved de Forhandlinger, som ere førte her i Thinget om dette Spørgsmaal, kunde udelukke enhver Misforstaaelse om, at man fra dette Things Side skulde have lagt nogen Samstemning for Dagen med Ministeren paa dette Omraade. Vi opfatte vor Stilling til Ministeriet saaledes, at overfor

Ministeriet i sin Helhed have vi for dette Things Bedommende at tage en ganske almindelig Retsforvaring, ikke blot overfor Ministeriets enkelte Handlinger, men overfor dets Tilværelse ganske i Almindelighed. Af den Omstændighed, at der er Forhold, hvor vi tage et særligt Forbehold overfor Ministeriet, tror jeg ikke, at man paa nogen Maade skal kunne udlede, at vi paa andre Punkter kunne billige dets Handlinger. Naar vi tage særlig Forvaring i dette Tilfælde, er det paa Grund af en særlig Anledning. Anledningen ligger i, at denne Sag oftere har været under Forhandling her i Thinget, og deraf følger, at vi ikke kunne forbigaa den i Tausshed, uden at den Misforstaaelse kunde opstaa, at vi paa dette Omraade paa en eller anden Maade kunde være i Overensstemmelse med Ministeren. At fjerne en saadan Misforstaaelse, tror jeg, fuldstændig er opnaaet ved den Redaktion, som foreligger, og at der skulde kunne opnaas Mere ved det ærede Medlems Redaktion, tillader jeg mig i høi Grad at betvivle.

Minestad: Den ærede Ordsfører for Forslagsstillerne udtalte i sit første Foredrag den Forventning, at samtlige Thingets Medlemmer vilde stemme for det af ham indbragte Forslag til Beslutning. For saa vidt det ærede Medlem imidlertid støttede dette paa den Betragtning, som han navnlig gjorde gjældende, at under alle Omstændigheder vilde man dog i det Mindste erklære Sagen for at være saa tvivlsom, at man ikke vilde udtrykkelig udtale en Anerkjendelse af Ministerens Ret til at foretage det, som Beslutningen erklærer, at han ikke har Ret til — for saa vidt, siger jeg, at det ærede Medlem støttede sin Forventning derpaa, tror jeg, at han har gjort Regning uden Bært. (Berg: Saa?) Jeg tror dog, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds maa indrømme mig, at der neppe kan være noget Medlem her i Thinget, som ikke kan indse, at, fordi man ikke stemmer for eller vel endog stemmer imod en Beslutning, hvori det udtales, at Folkethinget ikke anerkjender, at der tilkommer Ministeren en vis Ret, har man dog ikke indrømmet eller udtrykkelig tilkjendegivet, at man anerkjender, at han har en saadan Ret. Det, tror jeg dog, at Enhver vil indrømme mig. Man kan have mange Grunde til ikke at stemme, men ogsaa til at stemme mod en saadan Beslutning som den foreliggende uden at ville udtale en Anerkjendelse af, at Kultusministeren har en saadan Ret, end sige derved give en udtrykkelig Udtalelse af en saadan Anerkjendelse. Man kan have mange Grunde dertil. Man kan først have den Grund, at Sagen ikke faar fuldstændig klar for sig, at man finder Spørgsmaalet tvivlsomt og derfor ikke vil indlade sig paa en udtrykkelig Anerkjendelse af, at der ikke tilkommer Ministeren en saadan Besjælfelse. Eller det kan være, at man ikke finder, at der er nogen Anledning eller Opfordring til